

Inspektor má těžkosti

Divadelní spolek Žďár, Žďár nad Sázavou / Robert Thomas

Paní telefonistka zasahuje

Detektivky na divadle jsou záležitostí krajně ošemetná. Na jednu stranu vypadají z pohledu potenciálních inscenátorů nesmírně lákavě: detektivky má přece rád každý divák a nějakého toho vraha, detektiva, oběť nebo i sprostého podezřelého si přece rád zahraje každý. Na druhou stranu je to ale vrcholně nesnadná disciplína. Většina divadelních detektivek klasického stříhu (řekněme model Agatha Christie) je žánrově v principu konverzační komedie – což není pro amatérské divadlo a priori snadné, je nutné dbát na pravděpodobnost jednání v situaci a na správnou míru konkrétnosti hereckého jednání (abychom například v případě vraha neměli jasno až moc brzy, ale zároveň abychom měli možnost něco alespoň tušit dříve, než nám to geniální detektiv vyjeví).

V případě detektivní komedie Roberta Thomase *Inspektor má těžkosti* (1966), vzniklé úpravou jen o pár let starší komedie Jacka Popplewella *Busybody*, již i u nás známe pod názvem *Paní Piperová zasahuje*, je navíc klíčovou postavou excentrická, hovorná, plebejská telefonistka z nóbl advokátní kanceláře, která se kdysi znávala s vyšetřujícím inspektorem a která nakonec záhadu sama vyřeší. Takto živelné postavy se věru nehrají snadno a první velkou devizou žďárské inscenace je Tamara Pecková Homolová, která je sice o notný kus mladší, než autor předpokládá, ale tahounkou celého kusu je znamenitou. Celý soubor je ovšem evidentně sebraný a ví co, proč a jak má hrát, situace jsou vybudované, jednání vesměs logické a s drobnou výhradou k nerozhodnuté míře hraní „do diváků“ je tu celkem jednoznačně zvolená a dodržovaná míra komediální nadsázky, která textu sluší.

Je velká škoda poněkud uspěchaného a zbrkle uškrtaného finále, v němž se (snad kvůli obavám z přílišné délky?) toho velice rychle semele hrozně moc, od odbytého dopadení vraha (které je, myslím, snad až k nepochopení) po finální propuknutí dávno potlačovaného milostného vztahu mezi oběma detektivy. I tak se v úhrnu jedná o vesměs zdařilý, potěšující a s nesmírně příjemnou energií hraný kousek v rámci žánru, na němž už si vylámal zuby leckdo. Díky za něj.

Michal Zahálka